

Från MC-virgin till Vulcan-spätta på 2,5 månader.

Trots att jag i hela mitt liv har lidit av såväl höjd som fartskräck befann jag mig för ung tre år sedan i en av Lisebergs värsta nedförsbackar. Jag åkte BALDER! Jag älskade det! Den som var mest förvånad var jag själv.

Efter en halvtimme åkte jag igen. Då hade jag hunnit ringa min yngste son i avsikt att berätta för honom vad jag pysslade med. Ganska snabbt insåg jag att han aldrig skulle tro mig så jag bjöd helt sonika in honom till Liseberg. Det tog honom ca en halvtimme att infinna sig och så satt vi båda i Balder!

Efter denna adrenalinkick fanns det inget jag inte kunde besegra på Liseberg (lite berodde det nog på att jag åkt ett par varv på Tyrolen också...) Sonen var mer än förtjust! Ju mer mor åkte desto mer fick han åka. Alldeles gratis! Jag ville ju dela med mig av mitt segerrus så jag bjöd ju friskt! Dock inte på Tyrolen.

Men - när jag i uppskjutet - eller nedskjutet eller bortskjutet ...Eller vad det nu heter...Fritt fall kanske...! I alla fall tyckte jag att jag svävade - skrek: Eric! Jag vill hoppa fallskärm!!! Tog sonen ett fast grepp i min arm, låste fast min blick och sa mycket allvarligt: mamma! Nu tar du det lugnt! Nu tar du det bara lugnt!!!!

Sonen var då 21 år.

Så småningom kom jag på att jag skulle vilja åka motorcykel. Och inte bara ett provåk runt kvarteret. Utan jag menar "ÅKA MOTORCYKEL".

Likaså skulle jag vilja segla med en av dessa världsomseglare. Det var ju det här med den berusande känslan av fart.

Nu oooooöskt (?) kom jag på vad Saga - mitt 2.5 åriga barnbarn sa när jag senaste gången höll henne i famnen. Hon lade handen på min panna och sa:- Farmor inte skadad.....

Jag vill poängtera att detta barn är en klok och insiktsfull person!

Jag jobbar i receptionen på ett hotell i Göteborg som ligger nästan vid kajkanten precis vid utloppet i hamnen.

På ö-sidan av hamnen är det perfekt för ex-vis 18x18 meter stora trimaraner att lägga till. Sådana där som brukar köra kapprace utanför Operan. En del besättningar bor hos oss.

En dag i höstas kom killarna i Team NOKIA - besättningen in och bjöd de av oss på hotellet som ville, att följa med på en seglats dagen efter.

Jag vill! ...svarade jag blixtnabbt. Jag kan ju vara lite sådär spontan...

Utanför Älvsborgsbron accelererade vi från tre knop till 33 knop på 12 sekunder!

Jag kände mig som en spindel i ett spidelnät när jag kravlade på alla fyra på nätet som var uppspänt mellan pontonerna. Killarna i besättningen sprang som gaseller fast upprättstående.

Samma känsla infann sig som på Liseberg.

Lite förundrad insåg jag att en av mina önskningar hade gått i uppfyllelse. Så då återstod bara motorcykelåkandet.

Bara och bara förresten...

Efter att ha levt själv i några år hade jag ju kommit fram till att jag inte ville fortsätta med det. (det är som Gösta Linderholm sjunger " Det man inte har det längtar man till...")

Jag ville ha tvåsamhet.

Någon - vem det nu är som håller världsordningen i sin hand - var klok, vis och rationell.

På tisdagen i påskveckan ställde han/hon/den/det Björn framför mig och sa: Vassego!

Med honom blir du två. Med honom kan du åka mc.

Jag sa: å Herre Gud!

Björn sa: Ja, vad vill du? Jag tyckte du ropade.

Jag sa: Det är första gången!

Björn sa: Jaha, men då får jag vara försiktig.

Jag sa: Du får berätta för mig hur jag ska göra så det blir så bra som möjligt.

Björn sa: Du ska bara slappna av och låta mig sköta jobbet!

Efter det åket var jag inte mc-virgin längre. Och båda var nöjda!

Fast jag ville ha mer!

Björn testade min uthållighet i skogarna i Kronobergs län och han kunde efteråt konstatera att jag faktiskt kunde stå på benen efter 6 timmars körning. Självt var han lite matt i armarna. Speciellt höger. Men jag ville ha mer.

Björn sa: Du kan få bli medlem i min klubb!

Vilket jag numer är! Jag är stolt innehavare av medlemsnummer 4651!

Dessutom har jag nu upplevt mitt livs första mc-träff.

Inför träffen beskrev Björn i lite försiktiga ordalag för mig vad det handlade om.

Eftersom jag varit med i Norra Halland Hemvärnsbataljon i 10 år med allt vad det inneburit av utbildningar, övningar, fältförläggningar, övernattningar, skarpa lägen och övriga frivilliga insatser kände jag att jag nog skulle kunna hantera och klara av en sån träff.

Nu kommer en liten parantes till riktad till bröderna Lasse och Peter! Jag är inte lotta! Jag är Röda Korsare tillika Sjukvårdbefäl! Ni får döpa om mig. Ni kan inte kalla mig LottAnn.

Skillnaden är färgen på kläder. För under övning skall man likaväl där som här vara klädd och ingen alkohol är tillåten förrän övning är avslåst.

Denna helg gav samma känsla under hemfärden som efter övningshelger i Hemvärnets regi: VEMOD! Antagligen lite orolig över morsans väl och ve ringde sonen under helgen och undrade till synes lite i förbigående hur det var med mig. Iklädd Björns skinnväst, MIN bikinibh, svarta solglasögon samt skinnbandera och MINA schorts(det var ju så varmt och soligt!) tänkte jag inte på att han ringde ett videosamtal. Så jag svarade jotack bara bra. Det är väl ungefär som det brukar! Där jag stod framför drygt 500 motorcyklar....

Tänkte inte på det.

Han sa: Mamma! Ta av dej det du har på huvudet! Du ser ut som en hårdrockare!

Sonen är nu 24 år.

Oooosökt kom jag att tänka på lilla barnbarnet igen: Farmor inte skadad!

Sådetså!

Till Lasse Lähn vill jag säga att det var ett jätteroligt återseende. Och dessutom på en plats som jag inte ens i min vildaste fantasi kunde tro att jag skulle komma att befinna mig. Men det trodde jag ju inte om hemvärdet heller och där hamnade jag ju på grund av en krock med en älg...

Denna gången stod en Björn i min väg...

Men som jag alltid brukar säga: en fest blir aldrig roligare än vad medlemmarna har.

När jag klev av hemma hos mig idag frågade Björn: Vad tyckte du?

Jag svarade: Jag vill mer!

Kan det vara så att jag blivit av med både min höjdskräck och farträdsla?

Nog verkar det så.

Och som bandet sa på lördagkvällen:

Skål till den som har en be(a)r i handen....jag tog då åt mig!

Till alla jag träffade och till alla jag inte hann prata eller dansa med (!?)

Vi ses igen i Västervik

(kom att tänka på fortsättningen på Gösta Linderhoms låt men jag har gjort om den lite..."och när man fått det som man vill...ska tiden stå still!)

Spätt-Ann #4651

(Litet namnförslag till bröderna Lasse och Peter!)